

Handi Péter

MINDENNAPOK

2017-07-10 | VERS

Bíbor vércsepp a cukormérő csíkjára.
A szervezet jól működött az éjjel;
a hasnyálmirigy a régi szenvedéllyel
feldolgozta, amit a gyomortól kapott
az este; kenyeret, kávé, zöldbabot,
s jelentette eredményként az 5.9-et.
Hálót ereszt a reggel,
fénypor cicázik üvegekkel,
a Nap területfoglalásként – mint egy herceg –
átvonul a felsorakozott bútorok előtt,
ahogy elhalad,
a széklábaknak „pihenj”-t vezényel.
Folytathatnám e reggeli idillt, de hát
minden napszak csak ismétli magát.
Díszletként tologatom magam
a mindennapok forgószínpadán.

*

Pattogzik szörnyű magányunk – ez
Petrim, a deszkaláda alja,
kukacaink életre kelő világa,
nehezedő szemhéjam alatt
homályló vízió. Fellebbenteni
a még érzékelhető időben a már
megszövött szemfedőt.

*

Ajtórésen, ablakon besündörgött az este.
Tapogatni kell az asztalon a szemüvegért,
A kemény tárgyak homályszelídbe omlanak.
A mesterek szerény könnyedséggel
úgy mondták: *leszállt az est.*
Hát nem elég a sötétségbe készülő utasnak,
hogy mihelyst megtalálta szemüvegét,
nyugovóra térjen – az éjjeli önkívület
tájaira?

*

Szombat,
a négy fal közötti lét.
Újságlepedők bélelik
zizegő-puhává a teret.
Az ablak előtt most
ortodox család vonul,
mint fekete írásjelek.

kép | Vajda Lajos: Csendélet rózsaszín asztalon